

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

28. července 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Naléhavé řízení o předběžné otázce — Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Článek 26 odst. 1 — Evropský zatýkací rozkaz — Účinky předání — Započtení doby vazby ve vykonávajícím členském státě — Pojem ‚vazba‘ — Jiná opatření omezující osobní svobodu než uvěznění — Domácí vězení spojené s nošením elektronického náramku — Listina základních práv Evropské unie — Články 6 a 49“

Ve věci C-294/16 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (obvodní soud v Lodži – Lodž-střed, Polsko) ze dne 24. května 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 25. května 2016, v řízení

JZ

proti

Prokuratuře Rejonowe Łódź – Śródmieście,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, C. Lycourgos (zpravodaj), E. Juhász, C. Vajda, a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. července 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za polskou vládu B. Majczynou a J. Sawickou, jako zmocněnci,
- za německou vládu T. Henzem a M. Hellmannem, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království C. R. Brodie, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s D. Blundellem, barrister,
- za Evropskou komisi M. Owsiany-Hornung a S. Grünheid, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. července 2016,

* Jednací jazyk: polština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Projednávaná žádost byla podána v rámci sporu mezi JZ a Prokuraturou Rejonowou Łódź – Śródmieście (obvodní prokuratura Lodž – střed, Polsko) ve věci žádosti dotyčného směřující k tomu, aby mu do celkové délky trestu odnětí svobody, k němuž byl odsouzen v Polsku, byla započtena doba, po kterou vůči němu byl v členském státě vykonávajícím evropský zatýkací rozkaz, tedy ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, uplatňován elektronický dohled v místě bydliště spojený s domácím vězením.

Právní rámec

EÚLP

- 3 Článek 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané dne 4. října 1950 v Římě (dále jen „EÚLP“), nadepsaný „Právo na svobodu a osobní bezpečnost“, v odstavci 1 stanoví, že „[k]aždý má právo na svobodu a osobní bezpečnost“.

Listina

- 4 Podle článku 6 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), nadepsaného „Právo na svobodu a bezpečnost“ „[k]aždý má právo na svobodu a osobní bezpečnost“.
- 5 Článek 49 Listiny, nadepsaný „Zásady zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů“ v odstavci 3 stanoví, že [v]ýše trestu nesmí být nepřiměřená trestnému činu“.
- 6 Článek 52 Listiny, nadepsaný „Rozsah a výklad práv a zásad“, v odstavcích 3 a 7 stanoví:

„3. Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným [EÚLP], jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.

[...]

7. Soudy Unie a členských států náležitě přihlížejí k vysvětlením vypracovaným jako pomůcka pro výklad této listiny.“

Rámcové rozhodnutí 2002/584

- 7 Bod 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí, že toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 EU, které jsou vyjádřeny v Listině, zejména v kapitole IV.

- 8 Článek 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

- 9 Článek 12 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Držení vyžádané osoby ve vazbě“, stanoví:

„Při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.“

- 10 Článek 26 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Započtení doby vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě“, nacházející se v kapitole 3 uvedeného rozhodnutí, nadepsané „Účinky předání“, stanoví:

„1. Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Za tímto účelem poskytnou vykonávající justiční orgán nebo ústřední orgán, které jsou určeny podle článku 7, vystavujícímu justičnímu orgánu při předání všechny informace o délce trvání vazby nebo trestu odnětí svobody vyžádané osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu.“

Polské právo

- 11 Ustanovení čl. 63 odst. 1 kodeksu karnego (trestní zákoník) ze dne 6. června 1997 (Dz. U. č. 88, položka 553) stanoví, že doby skutečného odnětí svobody se započtou do doby uloženého trestu a zaokrouhlí se na celé dny, přičemž jeden den skutečného odnětí svobody odpovídá dvěma dnům trestu odnětí svobody nebo dvěma dnům odpovídajícím peněžitému trestu. Jeden den ve smyslu tohoto čl. 63 odst. 1 odpovídá době 24 hodin počínaje okamžikem skutečného odnětí svobody.
- 12 Podle ustanovení článku 607f kodeksu postępowania karnego (trestní řád) ze dne 6. června 1997 (Dz. U. č. 89, položka 555, dále jen „trestní řád“), který do polského právního řádu provádí čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, se doby skutečného odnětí svobody v členském státě vykonávajícím zatýkací rozkaz za účelem předání započtou do uloženého nebo vykonávaného trestu.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 13 Rozsudkem ze dne 27. března 2007 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (obvodní soud v Lodži – Lodž – střed, Polsko) uložil JZ trest odnětí svobody v délce tří let a dvou měsíců.
- 14 Vzhledem k tomu, že JZ před výkonem trestu z Polska uprchl, byl vůči němu vydán evropský zatýkací rozkaz. Dne 18. června 2014 byl JZ na základě tohoto evropského zatýkacího rozkazu zadržen orgány Spojeného království a byl uvězněn až do 19. června 2014. Rozhodnutím ze dne 25. června 2015 uvedený soud tuto dobu započtl do délky trestu odnětí svobody, k jehož výkonu byl JZ v Polsku odsouzen.

- 15 V období od 19. června 2014 do 14. května 2015 byl JZ, propuštěný na základě peněžitě záruky ve výši 2 000 liber (GBP), povinen setrvávat na adrese, kterou uvedl, v době od 22 hodin do 7 hodin následujícího dne, přičemž tato povinnost byla spojena s elektronickým sledováním. Kromě toho byl JZ povinen hlásit se na policejním komisařství, nejprve každý den v týdnu, po uplynutí tří měsíců pak třikrát týdně, a to v době od 10 do 12 hodin, bylo mu zakázáno žádat o vydání dokladů, které by mu umožnily vycestovat do zahraničí, a byla mu uložena povinnost udržovat svůj mobilní telefon v provozu a s nabitou baterií. Tato opatření byla uplatňována až do 14. května 2015, kdy byl předán polským orgánům.
- 16 JZ žádá předkládající soud o započtení doby, po kterou byl ve Spojeném království v domácím vězení a bylo vůči němu uplatňováno elektronické sledování, do délky trestu odnětí svobody, který mu byl uložen. JZ především uvádí, že podle čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být rozhodnutí o započtení ochranného opatření do uloženého trestu přijato na základě právní úpravy platné ve Spojeném království, podle které ochranné opatření spočívající v tom, že je osobě uloženo elektronické sledování po dobu nejméně osmi hodin denně, musí být podle něj považováno za trest odnětí svobody.
- 17 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že započtení dob domácího vězení spojeného s elektronickým sledováním v místě pobytu do uloženého trestu je podle britského práva možné pouze tehdy, pokud se délka domácího vězení rovná alespoň devíti hodinám denně, a započtení se obvykle týká poloviny doby uplatňování opatření, zaokrouhlené na celé dny.
- 18 Předkládající soud uvádí, že povinnost uložená JZ zdržovat se v nočních hodinách v místě svého pobytu vedla k tomu, že ztratil zaměstnání, jelikož jeho práce měla dočasnou povahu a zaměstnavatel dotyčného nebyl povinen upravit jeho pracovní dobu podle jeho dostupnosti. Nadto byl JZ po první tři měsíce domácího vězení povinen hlásit se každý den v době od 10 do 12 hodin na policejním komisařství vzdáleném přibližně 16 km od místa jeho pobytu. Teprve po uplynutí těchto tří měsíců byla četnost návštěv snížena na tři návštěvy týdně a JZ se mohl hlásit na komisařství nacházejícím se blíže jeho bydlišti. V průběhu tohoto období nebyl dotyčný schopen najít zaměstnání s pracovní dobou slučitelnou s jeho dostupností vyplývající z jeho denního programu. Zůstal tedy doma se svými dětmi a pracovala pouze jeho manželka.
- 19 Předkládající soud je toho názoru, že výklad pojmu „vazba“, uvedený v čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, je zásadní pro správný výklad a použití vnitrostátních ustanovení umožňujících snížení délky trestů odnětí svobody, mezi něž náleží článek 607f trestního řádu, který byl do polské právní úpravy vložen za účelem provedení rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 20 V tomto ohledu tento soud uvádí, že formulace „skutečné odnětí svobody“ použitá v článku 607f trestního řádu je zdrojem rozporů v judikatuře i v právní nauce.
- 21 Předkládající soud je toho názoru, že s ohledem na bod 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 a na článek 6 SEU musí být čl. 26 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí vyložen s přihlédnutím k článku 5 EÚLP a k výkladu tohoto článku Evropským soudem pro lidská práva.
- 22 Z toho vyplývá, že vnitrostátní soud musí mít možnost posoudit, zda ve věci, která mu byla předložena, všechna opatření uplatněná vůči odsouzenému a jejich délka umožňují konstatovat, že tato opatření představují odnětí osobní svobody, a tudíž na základě všech dotýčných právních norem a po uplatnění zásady konformního výkladu případně započíst do doby uloženého trestu odnětí svobody dobu, po kterou byla tato opatření uplatňována.
- 23 Kromě toho, pokud by byl přijat úzký výklad pojmu „vazba“, který by omezoval použití čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 pouze na tradiční formy odnětí osobní svobody, například uvěznění nebo předběžné zadržení, mohlo by to podle předkládajícího soudu vést k porušení zásady přiměřenosti zakotvené v čl. 49 odst. 3 Listiny.

24 Předkládající soud uvádí, že se věc v původním řízení vyznačuje kumulací různých ochranných opatření, která by mohla být při společném posouzení hodnocena jako odnětí osobní svobody. Uplatňování těchto opatření po dobu několika měsíců by v konečném důsledku mohlo být považováno za dodatečný trest uložený za stejný trestný čin, za který již byl odsouzenému uložen dlouhodobý trest odnětí svobody. Předkládající soud v této souvislosti uvádí, že po dobu domácího vězení nebyl JZ schopen nalézt placené zaměstnání slučitelné s omezeními v denním programu, která mu byla uložena, a celou zátěž financování domácnosti nesla jeho manželka.

25 Za těchto podmínek se Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi (obvodní soud v Lodži – Lodž-střed) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584] ve spojení s čl. 6 odst. 1 a 3 [SEU] a čl. 49 odst. 3 [Listiny] vykládán v tom smyslu, že pojem ‚vazba‘ zahrnuje rovněž opatření uplatňovaná vykonávajícím členským státem, která spočívají v elektronickém sledování místa pobytu osoby, vůči které byl zatýkácí rozkaz vydán, spojený s domácím vězením?“

K naléhavému řízení

26 Předkládající soud požádal, aby byla tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.

27 Předkládající soud na podporu své žádosti uvádí, že JZ je ve výkonu trestu odnětí svobody, který skončí dne 9. března 2017. Kromě toho zastává názor, že pokud by se ukázalo nezbytným do tohoto trestu odnětí svobody započíst celou dobu domácího vězení spojeného s elektronickým dohledem, tedy od 19. června 2014 do 14. května 2015, musel by být dotýčný okamžitě propuštěn z nápravného zařízení. Uvedený soud tedy zastává názor, že datum případného propuštění JZ přímo závisí na datu, ke kterému Soudní dvůr rozhodne o žádosti o předběžné otázce, která mu byla předložena.

28 V této souvislosti je třeba v první řadě zdůraznit, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblasti upravené v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která se týká prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Může být tudíž projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce.

29 Co se ve druhé řadě týče kritéria naléhavosti, je podle judikatury Soudního dvora třeba zohlednit skutečnost, že dotýčná osoba ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. května 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 22 a citovaná judikatura). V projednávané věci z poznatků předaných předkládajícím soudem a připomenutých v bodě 27 tohoto rozsudku vyplývá, že JZ je v současné době zbaven osobní svobody a jeho ponechání ve vazbě závisí na rozhodnutí Soudního dvora, jelikož jeho kladná odpověď na položenou otázku může mít za následek jeho okamžitě propuštění.

30 Za těchto podmínek čtvrtý senát Soudního dvora dne 6. června 2016 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl vyhovět žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžné otázce

31 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že taková opatření, jako je domácí vězení po dobu devíti hodin v noci spojené se sledováním dotýčné osoby prostřednictvím elektronického náramku, povinností každý den nebo

několikrát v týdnu se hlásit ve stanovených hodinách na policejním komisařství, jakož i zákazem žádat o vydání dokladů umožňujících vycestovat do zahraničí, mohou být kvalifikována jako „vazba“ ve smyslu tohoto čl. 26 odst. 1.

- 32 Úvodem je třeba připomenout, že závaznost rámcového rozhodnutí 2002/584 zakládá justičnímu orgánu členského státu vystavujícího evropský zatýkací rozkaz povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva. Tento orgán je tudíž povinen v co největším možném rozsahu vnitrostátní právo vykládat ve světle znění a účelu rámcového rozhodnutí, aby bylo dosaženo výsledku, který rámcové rozhodnutí sleduje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, body 53 a 54, jakož i citovaná judikatura).
- 33 Je sice pravda, že tato povinnost konformního výkladu je omezena obecnými právními zásadami a nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem*. To však nemění nic na tom, že zásada konformního výkladu vyžaduje, aby vnitrostátní soudy učinily vše, co spadá do jejich pravomoci s tím, že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost dotyčného rámcového rozhodnutí a došly k výsledku, který by byl v souladu s cílem sledovaným tímto rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, body 55 a 56, jakož i citovaná judikatura).
- 34 Podle čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vystavující členský stát započítá dobu vazby v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána v tomto členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
- 35 Podle ustálené judikatury Soudního dvora z požadavků jak jednotného používání unijního práva, tak zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení smyslu a rozsahu tohoto ustanovení, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Evropské unii (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. července 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, bod 42, a ze dne 24. května 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 28).
- 36 Uvedené ustanovení přitom pro vymezení svého smyslu a svého rozsahu neobsahuje žádný odkaz na právo členských států.
- 37 Je tak třeba konstatovat, že pojem „vazba“ uvedený v čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je autonomním pojmem unijního práva, který musí být vykládán na celém území Unie autonomním a jednotným způsobem, přičemž se přihlédne ke znění tohoto ustanovení, k jeho kontextu, jakož i k cílům právní úpravy, jíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. října 2015, Sudaçor, C-174/14, EU:C:2015:733, bod 52).
- 38 Pokud jde v první řadě o znění čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že formulace použitá v jednom z jazykových znění ustanovení unijního práva nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být v tomto ohledu přiznána přednostní povaha oproti jiným jazykovým zněním. Ustanovení unijního práva musí být totiž vykládána a používána jednotně na základě znění vypracovaných ve všech jazycích Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2015, Léger, C-528/13, EU:C:2015:288, bod 35).
- 39 V tomto ohledu je třeba uvést, že mezi jednotlivými jazykovými zněními čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 existují rozdíly. Například zatímco německé, řecké a francouzské znění používají výrazy „Freiheitsentzug“, „στέρξη της ελευθερίας“ a „privation de liberté“, aby odkázala na zacházení, kterému musí být dotyčný vystaven ve vystavujícím členském státě, a výrazy „Haft“, „κράτηση“ a „détention“ týkající se doby, která musí být započtena do uloženého trestu odnětí svobody, anglické

a polské jazykové znění v uvedeném čl. 26 odst. 1 používají pouze výrazy „detention“ a „zatrzymania“. Naopak nizozemské znění tohoto ustanovení používá pouze slovo „vrijheidsbeneming“, které odpovídá formulaci „odnětí osobní svobody“.

- 40 V tomto ohledu je podstatné uvést, že jednak pojmy „vazba“ a „odnětí osobní svobody“ jsou v různých jazykových zněních čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 zaměnitelné, a dále že tyto pojmy jsou podobné a jejich obvyklý význam odkazuje na situaci zadržení nebo uvěznění, a nikoliv pouhého omezení volnosti pohybu.
- 41 Ve druhé řadě pokud jde o kontext, do kterého náleží čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, je třeba uvést, že článek 12 tohoto rozhodnutí stanoví, že vykonávající justiční orgán při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu o tom, zda by měla být vyžádána osoba ponechána ve vazbě, přičemž stanoví, že tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu přijme veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci. Toto ustanovení tedy počítá s tím, že existuje alternativa k „vazbě“, a sice předčasné propuštění doprovázené opatřeními, která brání dotčené osobě v útěku.
- 42 Pokud se ve třetí řadě jedná o cíl sledovaný článkem 26 odst. 1 rámcového nařízení 2002/584, je třeba uvést, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, že povinnost stanovená v tomto článku započítá do celkové doby odnětí svobody, kterou má dotčená osoba vykonat ve vystavujícím členském státě, dobu vazby související s výkonem evropského zatýkacího rozkazu, má za cíl konkretizovat obecný cíl dodržování základních práv, který je uveden v bodě 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 a je připomenut v jeho čl. 1 odst. 3, tím, že chrání právo dotčené osoby na svobodu, které je zakotveno v článku 6 Listiny, jakož i užitečný účinek zásady přiměřenosti při ukládání trestů ve smyslu čl. 49 odst. 3 Listiny.
- 43 Článek 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 totiž tím, že ukládá započtení všech dob, po které byla odsouzená osoba zadržována ve vykonávajícím členském státě, zaručuje, že tato osoba v konečném důsledku nebude ve vazbě po dobu, jejíž celková délka – jak ve vykonávajícím členském státě, tak ve vystavujícím členském státě – přesáhne délku trestu odnětí svobody, ke kterému byla odsouzena ve vystavujícím členském státě.
- 44 V tomto ohledu, jak uvedly polská vláda a Evropská komise ve svých písemných vyjádřeních i při jednání, omezení osobní svobody, který je podstatou vazby, může charakterizovat jak uvěznění, tak – ve výjimečných případech – jiná opatření, která, ač nejsou uvězněním *stricto sensu*, jsou nicméně natolik omezující, že musí být postavena na roveň takovému uvěznění. Tak je tomu v případech opatření, která z důvodu svého druhu, délky, účinků a podmínek jejich výkonu mají takovou míru intenzity, že dotčené osobě odnímají její osobní svobodu způsobem srovnatelným s uvězněním.
- 45 Z toho vyplývá, že čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 nemůže být vykládán tak, že se omezuje na to, že členskému státu, který vystavil evropský zatýkací rozkaz, ukládá, aby započítal pouze doby uvěznění ve vykonávajícím členském státě, a přitom vylučuje doby, v jejichž průběhu byla uplatňována jiná opatření zahrnující zbavení osobní svobody s účinky srovnatelnými s uvězněním.
- 46 Ze znění, kontextu a cíle čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 tudíž vyplývá, že pojem „vazba“ ve smyslu tohoto ustanovení označuje opatření nikoliv omezující, nýbrž odnímající osobní svobodu, které nutně nemusí mít formu uvěznění.
- 47 Vzhledem k výše uvedeným úvahám a zejména k rozdílu, který je třeba činit mezi opatřeními omezujícími osobní svobodu a opatřeními, která zbavují svobody, pojem „vazba“ ve smyslu čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán tak, že vedle uvěznění zahrnuje každé

opatření nebo každý soubor opatření uložených dotyčné osobě, která z důvodu jejich druhu, délky, účinků a podmínek jejich výkonu zbavují dotyčnou osobu svobody způsobem srovnatelným s uvězněním.

- 48 V tomto ohledu je třeba uvést, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva týkající se pojmu „právo na svobodu“ uvedeného v čl. 5 odst. 1 EÚLP, který odpovídá článku 6 Listiny, tento výklad potvrzuje.
- 49 V tomto kontextu je třeba připomenout, že čl. 52 odst. 3 Listiny stanoví, že v rozsahu, v němž obsahuje práva odpovídající právům zaručeným EÚLP, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá tato úmluva.
- 50 V tomto ohledu z vysvětlení k tomuto čl. 52 odst. 3 Listiny, k nimž musí být podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny přihlíženo při jeho výkladu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 20, jakož i ze dne 27. května 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, bod 54), vyplývá, že čl. 52 odst. 3 Listiny má zajistit nezbytný soulad mezi právy obsaženými v Listině a odpovídajícími právy zaručenými EÚLP, aniž by byla narušena autonomie unijního práva a Soudního dvora Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 47).
- 51 Podle Evropského soudu pro lidská práva se „právo na svobodu“ zakotvené v čl. 5 odst. 1 EÚLP netýká pouze omezení svobody, na která se uvedený článek vztahuje. Pro určení, zda byl jednotlivec „zbaven osobní svobody“ ve smyslu článku 5 EÚLP, Evropský soud pro lidská práva rozhodl, že je nutné vycházet z konkrétní situace a zohlednit všechna kritéria, jako je druh, délka, účinky a podmínky výkonu posuzovaného opatření (v tomto smyslu viz ESLP, 6. listopadu 1980, Guzzardi v. Itálie, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, bod 92, a ze dne 5. července 2016, Buzadji v. Moldavská republika, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, bod 103).
- 52 Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 20. dubna 2010, Villa v. Itálie (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, body 43 a 44) v tomto ohledu konstatoval, že opatření ukládající dotyčné osobě povinnost hlásit se jednou za měsíc u orgánu policie pověřenému dohledem, udržovat kontakt s psychiatrickým centrem dané nemocnice, bydlet na určeném místě, nevzdalovat se z obce místa bydliště, jakož i setrvávat doma v době od 22 hodin do 7 hodin následujícího dne, nejsou zbavením svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 EÚLP.
- 53 Justiční orgán členského státu vystavujícího evropský zatýkácí rozkaz je při provádění čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 povinen zkoumat, zda opatření přijatá vůči dotyčné osobě ve vykonávajícím členském státě musí být postavena na roveň takovému zbavení osobní svobody, jako je uvedeno v bodě 47 tohoto rozsudku, a musí být tudíž považována za vazbu ve smyslu tohoto čl. 26 odst. 1. Pokud tento justiční orgán v rámci tohoto zkoumání dospěje k závěru, že tomu tak je, uvedený čl. 26 odst. 1 ukládá, aby do doby odnětí svobody v členském státě vystavujícím evropský zatýkácí rozkaz byla započtena celá doba, po kterou byla tato opatření uplatňována.
- 54 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že i když taková opatření, jako je domácí vězení po dobu devíti hodin v noci spojené s dohledem nad dotyčnou osobou prostřednictvím elektronického náramku, povinností hlásit se každý den nebo několikrát v týdnu na policejním komisařství ve stanovených hodinách, jakož i zákazem žádat o vydání dokladů, které umožňují vycestovat do zahraničí, bezpochyby omezují svobodu pohybu dotyčné osoby, nejsou v zásadě natolik omezující, aby měla účinek odnětí svobody a mohla být kvalifikována jako „vazba“ ve smyslu čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 55 Nicméně vzhledem k tomu, že se uvedený čl. 26 odst. 1 omezuje na stanovení minimální úrovně ochrany základních práv osoby, vůči které byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, nemůže být, jak uvedl generální advokát v bodě 72 svého stanoviska, vykládán jako ustanovení, které brání tomu, aby justiční

orgán členského státu vystavujícího tento zatýkácí rozkaz mohl pouze na základě vnitrostátního práva započít do celé doby odnětí svobody dotyčné osoby v tomto členském státě celou dobu, po kterou byla ve vykonávajícím členském státě vůči této osobě uplatňována opatření představující nikoli odnětí svobody, nýbrž její omezení, nebo její část.

- 56 Konečně je třeba připomenout, že při zkoumání uvedeném v bodě 53 tohoto rozsudku může justiční orgán členského státu vystavujícího evropský zatýkácí rozkaz na základě čl. 26 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 požádat příslušný orgán vykonávajícího členského státu o všechny informace, jejichž předání bude považovat za nezbytné.
- 57 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že na položenou otázku je třeba odpovědět tak, že čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že taková opatření, jako je domácí vězení po dobu devíti hodin v noci spojené se sledováním dotyčné osoby prostřednictvím elektronického náramku, povinností hlásit se denně nebo několikrát týdně ve stanovených hodinách na policejním komisařství, jakož i zákazem žádat o vydání dokladů umožňujících vycestování do zahraničí, v zásadě nejsou, s ohledem na druh, délku, účinky a podmínky výkonu všech těchto opatření natolik omezující, aby jejich účinkem bylo zbavení osobní svobody srovnatelné s takovým účinkem, jaký vyplývá z uvěznění, a mohla být kvalifikována jako „vazba“ ve smyslu uvedeného ustanovení; předkládajícímu soudu nicméně přísluší, aby tuto skutečnost ověřil.

K nákladům řízení

- 58 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že taková opatření, jako je domácí vězení po dobu devíti hodin v noci spojené se sledováním dotyčné osoby prostřednictvím elektronického náramku, povinností hlásit se denně nebo několikrát týdně ve stanovených hodinách na policejním komisařství, jakož i zákazem žádat o vydání dokladů umožňujících vycestování do zahraničí, v zásadě nejsou, s ohledem na druh, délku, účinky a podmínky výkonu všech těchto opatření natolik omezující, aby jejich účinkem bylo zbavení osobní svobody srovnatelné s takovým účinkem, jaký vyplývá z uvěznění, a mohla být kvalifikována jako „vazba“ ve smyslu uvedeného ustanovení; předkládajícímu soudu nicméně přísluší, aby tuto skutečnost ověřil.

Podpisy.